

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نپاشد تن من مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم

بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

نویسنده: لاورا سکرون پالت
برگرداننده: حمید بهشتی
۲۳ اکتوبر ۲۰۱۵

بلوچستان خونین ترین جنگی که از آن هیچ نشنیده اید

اگر شما پاکستان را به گوگل بدهید با تصاویر حملات انفجاری و عکس های ملاله و کامیون های آرایش شده مواجه می گردید. اما در این کشور استانی نیز است که مطمئن باشید در ده ها صفحه ابتدائی گوگل در باره آن مطلبی نخواهید یافت. این منطقه بلوچستان است.



یک گروه از جنگندگان ارتش آزادیبخش بلوچستان که با تسلیحات خود در کنار آتش جمع شده اند - تصویر از مارک ویتلوت

بلوچستان تقریباً به بزرگی المان است و در عین حال بزرگ ترین و فقیرترین استان پاکستان بوده و سالهاست صحنه طولانی ترین و خونین ترین جنگ داخلی نیز است. در یک سو قدرت مرکزی و در سوی دیگر ناسیونالیست های بلوچستان که از زمان تأسیس پاکستان در سال ۱۹۴۷ برای به دست آوردن استقلال مبارزه می کنند. آنها در گروه های شورشگر، تحت نام هائی از قبیل "ارتش آزادیبخش بلوچستان" و "جبهه متحد آزادیخواه بلوچستان" سازمان یافته اند و در حالی که دولت جنگندگان بلوچستان را تروریست می نامد، اهالی بلوچستان دولت را به پاکسازی قومی متهم می نمایند. انستیتوی بین المللی مطالعات استراتژیک در این باره بدینصورت قضاوت کرده است:

از آغاز درگیری ها تا کنون ۱۱۳۷۵ تن کشته و هزاران تن مفقود گشته اند

بلوچ ها اقلیتی قومی هستند با زبان، سنت ها و فرهنگ خویش. آنها در پاکستان، ایران و افغانستان زندگی می کنند. اما از رفتار حکومت در اسلام آباد به شدت احساس تبعیض داشته و مانند بیگانه با آنها رفتار می شود. شدت اختلافات از دهها سال پیش فراز و نشیب هائی داشته است. اختلافات پس از اعلام حکومت نظامی در سال ۱۹۷۷ نقصان یافت اما به هنگامی که یک خانم پزشک بلوچ به نام دکتر "شاهزیا خالد" چنان که گفته می شود توسط یکی از افسران ارتش مورد تجاوز قرار گرفت مجددا تشدید یافت. تجاوز مزبور موجی از خشونت و حملات انتقامی را در دو طرف به وجود آورد که از جمله دو سوء قصد به رئیس جمهور، پرویز مشرف، زمانی که به بلوچستان رفته بود صورت گرفت.



شبه نظامیان قبایل، دسته امان لشکر که هم علیه طالبان و هم علیه شورشیان بلوچ می جنگند

بلوچ ها از دولت مرکزی تمکین نمی کنند. به گفته "بورزین واقمر"، از مرکز مطالعات پاکستان در مؤسسه تحقیقاتی مشرق زمین و افریقا در لندن: «پاکستان بلوچستان را مدتی است باخته است اما حاضر به رها کردن آن نیست». اگرچه این منطقه فقیرترین و کم جمعیت ترین منطقه پاکستان می باشد، با اینحال به لحاظ منابع طبیعی مانند نفت و گاز و نیز سنگ های معدنی غنی بوده و دارای اهمیت ستراتیژیک نیز می باشد زیرا با سه کشور هم مرز بوده و کنار آب های دریای عمان و دارای بندری برای پهلو گرفتن کشتی های بزرگ می باشد.



موقعیت بلوچستان پاکستان بر روی نقشه منطقه

در جنگ مزبور مانند تمامی جنگ ها هر دو طرف به طرف مقابل ارتکاب اعمال ضد بشری را نسبت می دهند. سازمان مراقب حقوق بشر از به گروگان رفتن شمار روز افزونی از فعالان بلوچ گزارش می کند. اجساد آنها در مناطق دور افتاده یا در راه های متروک رها می شوند که ۱۱۶ مورد آن در سال ۲۰۱۳ شمرده شده است و شکایات فراوانی از

نیروهای ارتش و امنیتی پاکستان به خاطر اعدام های ضد قانونی، شکنجه، آواره سازی و خشونت نابجا علیه تظاهر کنندگان شده است. در جنوری ۲۰۱۴ سه قبر دسته جمعی در بلوچستان پیدا شد. کمیسیون آسیائی حقوق بشر مدعیست که صدها جسد به اعضای طرفدار بلوچ ها متعلق می باشند که توسط نظامیان پاکستان ربوده شده اند. اما یک کمیسیون قضائی، ارتش و سازمان های امنیتی پاکستان را فاقد هر گونه مسؤلیتی در این زمینه دانست.



دکتر الله نظر، فرمانده "جبهه آزادیبخش بلوچستان"

اما گروه های مسلح شورشی نیز (که اسلام آباد دهلی نو را متهم به کمک مالی بدانها می کند) از ارتکاب خشونت ابائی ندارند. در حالی که امریکا مبارزان بلوچ را تروریست نمی داند با اینحال بدانها برخی از موارد نقض حقوق بشر نسبت داده می شود، از جمله قتل پشتون هائی که به بلوچستان هجرت نموده اند، از پزشک گرفته تا کارگر ساختمانی و به وحشت افکندن و حتا کشتن روزنامه نگاران. اما باید این را نیز یادآور گشت که بخش اعظم این اتهامات به سختی قابل اثبات می باشند زیرا تهیه گزارش از آن منطقه کار بسیار خطرناکی است.

نظامیان پاکستانی از ورود روزنامه نگاران به بلوچستان جلوگیری می نمایند. از سال ۲۰۰۶ تا کنون خبرنگاران متعددی از جمله گزارشگران نیویورک تایمز، دکلان والش و کارلوتا گال از کشور اخراج گشته اند زیرا مخفیانه برای تهیه گزارش به بلوچستان رفته بودند. گزارشگران محلی نیز از انجام کار خود می هراسند. به گفته مالک سراج اکبر که از روزنامه نگاران پاکستانی و ناشر روزنامه ای بوده و به امریکا مهاجرت نموده است، «مقرراتی نانوشته وجود دارد که هر که در باره بلوچستان گزارش کند، منافع ملی پاکستان را زیر پا نهاده است».



زنان تظاهر کننده بلوچ در مقابل هزاران تن در مقابل کلوب مطبوعات در کراچی در فبروری ۲۰۱۳

حال چه در این باره در مطبوعات گزارش شود یا نشود، شمار قربانیان در بلوچستان در حال فزونی است. چنان که واقمر می گوید، برای ایجاد صلح لازم است طرفین حاضر بدین کار باشند، اما پس از گذشت ۶ دهه درگیری هیچ کس نیست که برای رفتن پای میز مذاکره عجله ای داشته باشد.



تصویر دیگری از تظاهرات زنان که صورت شان را بیشتر به خاطر مسایل امنیتی پوشانده اند تا رعایت حجاب اسلامی

برگرفته از تلاكسكالا- ۱۸ اکتوبر ۲۰۱۵

<http://www.tlaxcala-int.org/article.asp?reference=16238>